

Dokument: "Bogotáresolutionen"

Presentation

Bildandet av IAF(FI)¹ [LIT(QI)] i Bogotá, Colombia, i augusti 1982 blev en kulmen för den riktning av Fjärde Internationalen som formats av argentinaren Nahuel Morenos tänkande och handlingslinjer. Steget till att bilda IAF, uppstod som en slutprodukt av splittringen inom IK², vilken hade förenat lambertistisk och morenistisk riktning vid årsskiftet 1980 [jmf IK-teserna på annan plats i Arkivet³]. Morenismen hade innan dess framträtt som opposition inom Fjärde Internationalens traditionella världsorganisation: Förenade Sekretariatet.

Den utlösande faktorn till IK:s splittring var förhållningssättet till Mitterrands nybildade regering i Frankrike 1981. Kommitténs lambertistiskt franska del och dess sympatiserande grupper i omvärlden förespråkade en pådrivande inställning. Morenisterna var i stället inställda på ett kategoriskt avståndstagande. Striden kom att kretsa kring kriterierna för folkfrontsregeringar och hur de ska bekämpas.

Föreliggande dokument hade ställningen av en huvudresolution vid IAF:s grundningsmöte. Konferensen präglades till stor del av morenismens argentinska kärna. 17 sympatiserande grupper från omvärlden anslöt sig. Även om IAF sprängdes i tre delar 1992, har den koncentrerade diskussionen om folkfrontsregeringar ett speciellt politiskt värde. Den första folkfrontsregeringen i historien uppstod efter februarirevolutionen i Ryssland 1917. 2008 finns en mängd likartade regeringskonstellationer runt om i världen, varav president Lulas brasilianska regering nog måste räknas som den tyngsta

/boa

Opportunism och trotskism inför folkfrontsregeringarna

De som skrev FI(IK):s⁴ teser trodde att problemet med den politik som man måste möta folkfrontsregeringar med hade lösts genom Trotskijs analyser och genom dem som Paritetskommittén mellan BF⁵ och OCRFI⁶ hade genomfört angående den Nationella återuppbyggnadsregeringen i Nicaragua.

Mitterrands makttillträde har avslöjat för oss att det inte var så, att det finns luckor och allvarliga problem som inte lösts eller reses på nytt. Liksom varje olöst teoretiskt problem provocerar det fram djupgående skillnader i politiken och praktiken. Till detta kommer att alla folkfrontsregeringar har provocerat fram svar, både opportunistiska och revolutionära, från ledare, strömningar och organisationer i själva den revolutionära marxismen. Såväl det opportunistiska svaret som det revolutionära har genom hela detta sekel burit nästan samma drag och rent av samma ordalag. På grund av den i allmänhet ringa åldern hos kadren och sympatisörerna i den trotskistiska rörelsen, kan vi tillåta oss att framställa såväl de opportunistiska som de revolutionära svaren på ett schematiskt sätt, så att de kan utgöra grund för denna och för den programmatiska omgrupperingen som vi har genomfört i IAF(FI). Låt oss se vilka dessa särdrag är, som upprepar sig och som vi kan generalisera:

¹ Internationella Arbetarförbundet (Fjärde Internationalen)

² Internationella Kommittén

³ Se [Teser för Fjärde Internationalens återuppbyggnad](#) och ["Lambertismen" i dokument](#)

⁴ Fjärde Internationalen (Internationella Kommittén)

⁵ Bolsjevikfraktionen

⁶ Organiseringskommittén för Rekonstruktion av Fjärde Internationalen

1. I förhållande till folkfrontsregeringarna

Den centrala punkt som skiljer opportunisterna från revolutionärerna, och idag revisionismen från trotskismen, är den som har att göra med politiken gentemot detta slags regering. Opportunismen och trotskismen skiljer sig definitivt åt ur tre grundläggande aspekter i sin politik.

Den första gäller stöd eller inte. Opportunisterna utmärker sig genom att stödja folkfrontsregeringen. Detta stöd kan vara öppet eller förstuckat; det kan vara ett stöd till regeringens åtgärder eller ett stöd i praktiken, då det inte klart vänder sig mot dessa åtgärder, eller varje annan variant av det slaget. I motsättning till detta utmärker sig trotskismen för att inte ge något slags stöd under några omständigheter, vare sig till regeringen eller dess åtgärder. Det betyder inte att den inte försvarar dessa åtgärder då de angrips av kontrarevolutionen. Vid vissa tillfällen manade Trotskij – inte Lenin – till stöd för detta försvar, men det rörde sig om stöd gentemot andras angrepp. Men då det inte finns något angrepp på dessa åtgärder, stöder vi dem aldrig när regeringen föreslår dem.

För det andra utmärker sig opportunisterna för att tuga och samtycka med regeringen. De fördömer den inte som en borgerlig regering, som i likhet med alla borgerliga regeringar är kontrarevolutionär. Det vill säga, det finns ingen systematisk politik av fördömande, konfrontation och frontal opposition mot regeringen.

Revolutionären, däremot, fördömer den däremot systematiskt och orubbligt, som en borgerlig och kontrarevolutionär regering; han manar till att inte tro på något av dess löften eller åtgärder.

För det tredje utmärker sig opportunisten för att inte resa maktparoller såsom axel i all sin politik och agitation. Det vill säga, det blir inte axeln för en politik som kräver en annan och motsatt slags regering mot den existerande.

I motsättning till denna opportunistiska linje, så är den trotskistiska politikens axel den systematiska agitationen för ett slags arbetarregering som är diametralt motsatt folkfrontsregeringen, och som reses upp mot denna. Det är regeringsparoller som agiteras dagligen och stundligen, såsom ”Ut med de borgerliga ministrarna ur regeringen!”, ”En PS⁷-PC⁸-regering!”, ”Arbetar- och bonderegering!”. Trotskij reste även kraven på proletariats diktatur eller arbetarregering, eller den mest berömda ”All makt åt sovjeterna!”. Alltid, alltid har trotskismen en stor paroll, som är den grundläggande: maktparollen som reses i opposition till folkfrontsregeringen. Detta betyder ingalunda att man reser parollen om att störta regeringen när massorna än så länge har förtroende för den. Men det betyder att man inte döljer dess karaktär och politik för arbetarklassen. Vi förbereder oss för att störta regeringen när vi har övertygat arbetarna om att det är en kontrarevolutionär regering som måste kastas ut. För att övertyga arbetarklassen om denna pockande och främsta nödvändighet, så finns det ingen annat medel än att dagligen och stundligen fördöma folkfrontsregeringen.

2. Gentemot borgarklassen, imperialismen och den feodala reaktionen

Opportunisten fördömer bara borgarklassen, imperialismen och den feodala reaktionen, såsom arbetarnas fiender, men tiger om folkfrontsregeringen, som om denna inte vore verkställaren av den kontrarevolutionära politiken. Opportunisten har mani på att angripa de borgerliga partier som ersatts av folkfrontsregeringen. I bolsjevikpartiet hade opportunisterna mani på att angripa tsaren och inte säga något om regeringen. Revolutionärerna, däremot, tog varje tillfälle att systematiskt fördöma den regering som slutligen och sist var direkt eller indirekt

⁷ Parti Socialiste = Mitterrands parti

⁸ Parti Communiste = kommunistpartiet

agent för borgarklassen, imperialismen och den feodala reaktionen, samtidigt som de fortsatte angripa alla dessa senare.

3. Gentemot imperialismen

Opportunisten agiterar inte ständigt om regeringens imperialistiska karaktär och inte heller om själva landets imperialism. Från det att folkfrontsregeringen tillträder vidtar en kriminell tystnad i förhållande till denna karaktär hos regeringen och landet. Revolutionären, däremot, fördömer regeringens och landets imperialistiska karaktär med samma kraft som tidigare eller med ännu större kraft.

4. Gentemot de nationalistiska rörelserna och de förtryckta nationerna som vänder sig mot imperialismens exploatering

Från opportunistens sida finns inga agitationskampanjer eller strider eller demonstrationer, eller uttalanden till stöd för kolonierna, halvkolonierna eller de nationalistiska rörelser som vänder sig mot den egna imperialismen. Revolutionären, däremot, agiterar mer än någonsin, i väntan på en läglig situation som tillåter att man förmår åstadkomma praktiska aktioner till stöd för dessa. Han reser ständigt kravet på självständighet för kolonierna och halvkolonierna, eller den mest absoluta rätt till nationellt självbestämmande. Likaså stödjer han de nationalistiska rörelserna, även om han skiljer sig från deras politik, så försvarar han dem villkorlös i form av offentliga ställningstaganden och agitation.

5. Gentemot statsapparaten

Opportunisten fördömer inte regeringen som villkorlös försvarare av statens byråkratiska struktur, och följaktligen agiterar den inte permanent för förstörelsen av den borgerliga staten. Revolutionären, däremot, fördömer systematiskt folkfrontsregeringens politik av försvar för den borgerliga statens byråkratiska apparat och manar till att förstöra den för att genomdriva en ny typ av stat: av kommuntyp enligt Lenin, av sovjettyp enligt Trotskij.

6. Gentemot de väpnade styrkorna

Opportunisten fördömer inte den olycksbådande regeringspolitiken att konsolidera den hierarkiska strukturen hos de väpnade styrkorna, den sista fästningen för den kapitalistiska regimen. Följaktligen genomför de ingen kampanj för att krossa dem. Revolutionären, däremot, genomför i denna etapp en energisk kampanj och har ett övergångsprogram för att krossa dem.

7. Gentemot de kontrarevolutionära arbetarpartierna

Opportunisterna överger, så snart de kontrarevolutionära arbetarpartierna kommer till makten, all kritik och fördömande av dem såsom kontrarevolutionärer och som den främsta garantin för den kapitalistiska och imperialistiska regimens överlevnad. De överger så till vida en av de främsta uppgifterna för den revolutionära marxismen. Som en följd av detta tenderar de att suddas ut skillnaderna gentemot de andra partierna i stället för att skärpa dem. Revolutionären gör precis det motsatta: han fördömer mer än någonsin dessa partier som kontrarevolutionärer, agenter för imperialismen och borgarklassen, och försöker med alla medel mobilisera massorna för att de ska konfrontera och kämpa mot dem. Det vill säga att de skärper sitt fördömande och betonar de skillnader som framspringer ur att de ingår i den borgerliga och imperialistiska regeringen. Och precis som de inte ger något stöd åt någon åtgärd från regeringen, så gör de likadant mot de kontrarevolutionära partierna: de ingår inte överenskommelser med dessa för att undvika att släta över sitt avvisande av dem.

8. Gentemot världsrevolutionen

Opportunisten struntar i världsrevolutionen och saknar politik för att utveckla den. Det var så som varje omnämnande av världsrevolutionens utveckling övergavs av Nin, liksom av

Molinier-Frank, eller Kamenev-Stalin i Ryssland. Revolutionären, däremot, fäster lika stor vikt vid världsrevolutionens utveckling som vid den revolutionära processens utveckling i sitt eget land, och fördömer regeringen som agent för den globala kontrarevolutionen och kompanjon till USA-imperialismen, världspolisen, och angriper folkfrontsregeringens chauvinistiska karaktär.

9. Gentemot Fjärde Internationalen

Då opportunisten överger en strikt avgränsning mot de kontrarevolutionära arbetarpartierna genom att upphöra med dagliga fördömanden av dem, så överger han vårt programs grundläggande uppgift, som är att föreslå till massrörelsen och till avantgardet att de ska avvisa de kontrarevolutionära arbetarpartierna, att den främsta uppgiften är uppbygget av ett revolutionärt parti för att konfrontera dem. Att detta parti inte kan vara något annat än ett parti med massinflytande som är trotskistiskt eller som tenderar mot trotskism.